

Ik word naar een klein, kleurloos kamertje gebracht en krijg te horen dat ik daar moet blijven wachten. Er staan zes onbezette, bruine kunststof stoelen tegenover elkaar op versleten linoleum. In een van de hoeken zie ik een groene kunstplant, de glimmende bladeren bedekt met stof. Ik doe wat me is verteld. Ik ga zitten. Mijn bovenbenen trillen. Mijn handpalmen voelen klam aan, mijn keel is droog. Mijn hoofd bonst. Ik denk: ik moet nu eigenlijk onze vader bellen, ik moet hem bellen voordat het te laat op

de avond is. Maar mijn hand maakt geen aanstalten om de telefoon in de zak van mijn spijkerbroek te pakken. Als ik onze vader bel, wat moet ik dan zeggen? En hóé vertel ik het hem?

De verlichting is schel, verblindend felle neonstrepen lopen als tralies over het plafond. De wanden zijn gelig en er zitten scheuren in het stucwerk. Ik zit daar maar, half verdoofd. Hulpeloos. Verloren. Ik snak naar een sigaret. Ik vraag me af of ik zal moeten kokhalzen, de bittere koffie en de zwaar op de maag liggende brioche die ik twee uur eerder heb genuttigd, zal uitbraken. Ik hoor nog steeds het gieren van de banden, voel nog steeds de plotselinge heftige slingerbeweging van de auto toen hij scherp naar rechts trok en snoeihard tegen de vangrail botste. En die gil. Haar gegil klinkt nog na in mijn oren.

Hoeveel mensen zouden hier hebben zitten wachten, denk ik. Hoeveel mensen hebben hier gezeten, waar ik nu zit, en ge- wacht op bericht over degenen die ze liefhadden. Ik kan de neiging niet onderdrukken me een voorstelling te maken van wat die vergeelde muren al hebben gezien. Wat ze weten. Wat ze onthouden hebben. Tranen, kreten of opluchting. Hoop, pijn of vreugde. De minuten tikken weg. Ik kijk naar de ronde wijzerplaat van een vuile klok boven de deur. Er zit niets anders op dan afwachten. Na ongeveer een halfuur komt er een verpleegkundige binnen. Ze heeft een lang gezicht dat doet denken aan een paard, magere bleke armen.

'Monsieur Rey?'

'Ja,' zeg ik, met dichtgeknepen keel.

'U moet deze formulieren invullen. Met haar gegevens.'

Ze overhandigt me twee velletjes papier en een pen.

'Gaat het goed met haar?' prevel ik. Mijn stem klinkt ijl en gespannen. Haar waterige, wimperloze ogen kijken me heel kort aan.

'Dat gaat de dokter u vertellen. De dokter komt zo.' Ze loopt weg. Ze heeft een sneue platte kont.

Ik leg met trillende vingers de velletjes papier naast elkaar op mijn schoot. Naam, geboortedatum en -plaats, burgerlijke staat, adres, burgerservicenummer, verzekeringspolisnummer. Mijn hand trilt nog steeds terwijl ik noteer: Mélanie Rey, geboren 15 augustus 1967 in Boulogne-Billancourt, alleenstaand, Rue de la Roquette 49, Parijs 75011. Ik weet het burgerservicenummer van mijn zus niet. Trouwens, haar verzekeringspolisnummer ook niet. Al die dingen moeten in haar tas zitten. Waar is haar tas? Ik kan me niets over haar tas herinneren. Alleen dat haar lichaam slap voorover viel toen ze haar uit de auto trokken. En de manier waarop haar armen van de brancard omlaag bungelden. Nee, dan ik: geen haartje gekrenkt, geen blauwe plek te zien, terwijl ik vlak naast haar had gezeten. Ik krimp ineen. Ik heb steeds het idee dat ik zo wakker zal worden.

De verpleegkundige komt terug met een glas water. Ik drink het met grote teugen leeg. Het smaakt oud, naar metaal. Ik bedank haar. Ik zeg tegen haar dat ik Mélanies burgerservicenummer niet heb. Ze knikt, pakt de papieren en loopt weg. De minuten kruipen voorbij. Het is stil in de kamer. Dit is een klein ziekenhuis. Een klein stadje, vermoed ik. Een van de voorsteden van Nantes. Ik weet niet zeker waar precies. Ik stink. Geen airco. Ik ruik het zweet dat van mijn oksels omlaagsijpelt en zich in mijn liezen verzamelt. De zweterige lijfgeur van wanhoop en paniek. Mijn hoofd bonst nog steeds. Ik probeer rustig adem te halen. Dat lukt me een paar

minuten. Dan krijgt dat hulpeloze, afschuwelijke gevoel weer de overhand; het overspoelt me. Parijs ligt meer dan drie uur hiervandaan. Ik vraag me opnieuw af of ik mijn vader moet bellen. Ik houd mezelf voor dat ik even moet afwachten. Ik weet nog niet eens wat de dokter te zeggen heeft. Ik kijk op mijn horloge. Halfelf. 'Waar zou onze vader nu zijn?' vraag ik me af. Een etentje ergens? Of zou hij in zijn studeerkamer naar de kabeltelevisie zitten kijken, terwijl Régine aan de telefoon in de kamer naast de zijne zit te bellen en ondertussen haar nagels lakt?

Ik besluit nog een poosje te wachten. Ik zou het liefst mijn exvrouw bellen. Astrids naam is nog steeds de eerste die bij me opkomt in tijden van stress of wanhoop. Maar de gedachte aan haar met Serge, in Malakoff, in ons oude huis, in ons oude bed, en het feit dat hij altijd de telefoon opneemt, zelfs haar mobiel verdomme, – 'Hé, Antoine, hoe is-ie, makker?' – is meer dan ik kan verdragen. En dus bel ik Astrid niet, hoewel ik niets liever zou doen.

Ik blijf in het kleine, benauwde kamertje en probeer opnieuw rustig te blijven. Probeer de opkomende paniek te onderdrukken. Ik denk aan mijn kinderen. Arno in de volle glorie en opstandigheid

van zijn tienerjaren. Margaux, een mysterieus schepsel van veertien. Lucas, elf en nog maar een kleuter vergeleken bij de twee anderen met hun gierende hormonen. Ik kan me gewoon niet voorstellen

tegen hen te moeten zeggen: 'Jullie tante is dood. Mélanie is dood. Mijn zus is dood.' Die woorden slaan nergens op. Ik duw ze weg.

Er kruipt weer een uur voorbij. Ik zit daar maar, met mijn hoofd in mijn handen. Ik probeer orde te scheppen in de groeiende chaos van mijn gedachten. Ik denk aan de deadlines die ik moet halen, morgen is het maandag en na dit lange weekend moeten er heel wat dringende kwesties afgehandeld worden, die

onaangename Rabagny en zijn godsgrouwelijke dagverblijf met wie ik niet in zee had moeten gaan, Florence, de hopeloze assistente die ik echt moet ontslaan. Maar hoe is het in vredesnaam mogelijk dat dat bij me opkomt, realiseer ik me geschrokken, hoe kan ik nu aan mijn werk denken, op dit moment, het moment dat Mélanie ergens tussen leven en dood zweeft? Ik vraag me neerslachtig af: Waarom Mélanie? Waarom juist zij? Waarom niet ik?

Dit tripje was mijn idee geweest. Haar verjaardagscadeau van mij. Voor die veertigste verjaardag waar ze zo tegen opzag. Er komt een vrouw van mijn leeftijd binnen, eindelijk. Een groen operatiehemd en zo'n grappig papieren mutsje dat chirurgen dragen. Schrandere bruine ogen, kort kastanjebruin haar met hier en daar wat zilvergrijs. Ze glimlacht. Mijn hart maakt een sprongetje. Ik sta haastig op.

'Het heeft niet veel gescheeld, Monsieur Rey,' zegt ze. Ik zie wat kleine, bruine vlekjes op het voorpand van haar blouse. Ik vraag me ontzet af of het vlekjes van Mélanies bloed zijn.

'Uw zuster wordt weer helemaal beter.' Tot mijn verbijstering vertrekt mijn gezicht zich en beginnen de tranen te stromen. Ik snotter. Ik schaam me ontzettend dat ik sta te huilen ten overstaan van deze vrouw, maar ik kan er niets aan doen.

'Geeft niks, hoor,' zegt de dokter. Ze grijpt me bij mijn arm. Ze heeft kleine, stevige handen. Ze duwt me zachtjes terug in de stoel, gaat naast me zitten. Ik brul zoals ik als kind wel deed, diepe snikken die vanuit mijn buik komen.

'Zij zat toch achter het stuur?' Ik knik, probeer mijn vochtige neusgaten schoon te maken met de rug van mijn hand.

'We weten al dat ze niet had gedronken. Dat hebben we gecheckt. Kunt u me vertellen wat er is gebeurd?'

Ik slaag erin te herhalen wat ik eerder tegen de politie en de mensen van de ambulance heb gezegd. Dat mijn zuster het laatste stuk naar huis wilde rijden. Dat ze prima reed. Dat ik met

haar

achter het stuur nog nooit bang was geweest.

‘Heeft ze een black-out gehad?’ vraagt de dokter. Op haar badge staat: ‘Docteur Bénédicte Besson’.

‘Nee.’ En dan schiet het me te binnen. Iets wat ik niet aan de mensen van de ambulance had verteld, omdat ik het me nu pas herinner. Ik kijk neer op het kleine, gebruinde gezicht van de dokter.

Mijn eigen gezicht vertrekt nog steeds krampachtig van het huilen. Ik haal diep adem.

‘Mijn zus was me net iets aan het vertellen... Ze wendde haar gezicht naar me toe. En toen gebeurde het. De auto reed zomaar van de snelweg af. Het ging ontzettend snel.’ De dokter spoort me aan verder te gaan.

‘Wat was ze u aan het vertellen?’ Mélanies ogen. Haar handen, die het stuur omklemden. ‘Antoine, er is iets wat ik je moet vertellen. Ik heb er de hele dag mee rondgelopen. Gisteravond, in het hotel, schoot me iets te binnen. Iets over...’ Haar blik, verontrust, bezorgd. En toen de auto, die van de weg af reed.